

МОТИВИ по НЧД № 4553/2022г. на СГС, НК, 21 състав

Производството е по реда на чл.457 ал.2-5 от НПК.

Постъпило е предложение от Главния прокурор за произнасяне на съда по въпроси, свързани с изпълнение на присъда от 16.03.2021 година по дело № 1 (005)-72/2021 на Наримановския районен съд гр.Баку, Република Азербайджан, в сила от 24.05.2021 година, с която българският гражданин **В.Ц.М.**, роден на 10.01.1979 година, в гр.Дупница, ЕГН: *****, е бил осъден на **ПЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**.

Пред съда представителят на Софийска градска прокуратура посочва, че са налице законовите основания за уважаване на предложението на Главния прокурор и решаване на въпросите във връзка с изпълнението на присъдата, като предлага деянието да бъде квалифицирано по **чл.249 ал.3 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.26 ал.1 НК в РБ**. По отношение на наказанието се предлага да се наложи лишаване от свобода в размер от 5 години, при първоначален общ режим, като се приспадне реализираното до момента задържане и изтърпяно наказание.

Защитникът на осъденото лице пледира също за приемане за изпълнение на чуждестранната присъда, като по отношение на правната квалификация и наказанието становището е идентично с това на прокуратурата. Моли се и за приспадане на предварителното задържане и изтърпяно наказание.

Осъденото лице **В.Ц.М.** изразява лично становище, с което се разграничава частично от това на неговия защитник. Моли след приемане за изпълнение на чуждестранната присъда, наказанието да бъде намалено.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите на страните и взе предвид събраните по делото доказателства и приложимият закон намери следното:

Осъденото лице **В.Ц.М.** е родено на **** година, в гр.Дупница, българин, български гражданин, ЕГН: *****.

С присъда от 16.03.2021 година по дело № 1 (005)-72/2021 на Наримановския районен съд гр.Баку, Република Азербайджан, в сила от 24.05.2021 година, българският гражданин **В.Ц.М.** е бил осъден на **ПЕТ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за престъпление по **чл. чл. 177.2.1, 177.2.2, 177.2.3, 272, 6.4 от НК** на Република Азербайджан, съответстващо на престъпление по **чл.249 ал.1 и ал.3 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.26 ал.1 НК** на Република България. Наказанието лишаване от свобода е постановено да бъде изтърпяно при първоначален общ режим. Спрямо осъденото лице е било наложено и още едно наказание - забрана за влизане в мрежа на

информационни технологии за срок от ТРИ ГОДИНИ.

Във връзка с така наложеното наказание от чуждия съд и проведена процедура по предаване на лицето на българските власти, същият е бил задържан без прекъсване, считано от **20.04.2020 година** до настоящия момент.

Изложената фактическа обстановка съдът прие въз основа на представените от чуждата страна документи с предложението на Главния прокурор.

Настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Налице са основанията на чл.457 ал.2-5 от НПК за приемане изпълнението на присъдата на чуждия съд спрямо българския гражданин **В.Ц.М.**.

По отношение на престъплението, за което е бил осъден **В.Ц.М.** по **чл. чл. 177.2.1, 177.2.2, 177.2.3, 272, 6.4 от НК** на Република Азербайджан – същото съответства на престъпление по **чл.249 ал.1 и ал.3 вр. чл.20 ал.2 вр. чл.26 ал.1 НК** на Република България. От фактическите обстоятелства, които са изложени в чуждата присъда, е налице основание да се приеме посочената по-горе правна квалификация, включително и досежно разпоредбата на **чл.249 ал.1 НК**, тъй като има сведения за това, че освен монтирането на технически средства за придобиване на информация за съдържанието на платежни инструменти, в хода на престъпната дейност са били използвани и данни от самите платежни инструменти и то без съгласието на техните титуляри. Престъпната дейност е описана като съучастническа, поради и което, всеки един от съучастниците следва да отговаря за общата задружна умишлена дейност и съобразно постигнатия общ престъпен резултат, а последният несъмнено съдържа използването на данни от платежни инструменти, без съгласието на техните титуляри. Доколкото в случая става дума за еднородни деяния и едни и същи състави на престъпления, съдът намира, че описаната престъпна дейност се субсумира под разпоредбата на чл.26 ал.1 НК, тоест налице е едно продължавано престъпление, поради и което беше възприета именно тази правна квалификация.

Касае се до множество случаи, при които **В.Ц.М.**, заедно с приятеля си **М.Н.С.** и още две лица, в съучастие и след предварителен сговор, са поставяли на банкоматите на различни банки така наречените „скиминг устройства“, посредством които са получавали достъп и са използвали данните на банкови карти на различни лица, с цел получаването на имотна облага. Дейността е била реализирана в гр.Баку, Република Азербайджан. Между лицата е имало постигнато престъпно споразумение за разпределение на придобитите по незаконен начин парични средства.

В същото време за това престъпление по българския закон е предвидено наказание лишаване от свобода в размер от **2 до 8 години**, както и глоба, поради и което настоящият съдебен състав намира, че така наложеното наказание лишаване от свобода в размер на **пет години** не следва да бъде редуцирано, доколкото максималният срок на наказанието лишаване

от свобода по българския закон е по-голям от действително наложеното.

По отношение на кумулативно наложеното наказание, а именно забрана за влизане в мрежа на информационни технологии за срок от ТРИ ГОДИНИ, съдът намира, че същото не следва да бъде изпълнявано, тъй като такова наказание не е предвидено в съответния текст от НК на Република България.

Съдът намира, че в случая на основание чл.457 ал.5 от НПК от така определеното наказание следва да се приспадне времето, през което осъденият е бил задържан, респективно е започнало изпълнението на наказанието, а именно от **20.04.2020 година** до влизане на настоящото определение в сила.

Съдът намира, че съгласно **чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС**, предвид размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ и чистото съдебно минало на дееца, следва да се определи първоначален „общ режим“ за изтърпяване на това наказание.

Съдът намира за неоснователни възраженията, направени от осъдения, за намаляване размера на наказанието, тъй като в случая не са налице законовите предпоставки за това - предвидения в Република България максимален срок на наказанието лишаване от свобода за извършеното престъпление не е по-малък от определения с присъдата размер, поради и което такова намаляване е недопустимо.

По изложените съображения съдът постанови своето определение.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.